

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 glđ., za pol leta 2 glđ., za četrt leta 1 glđ.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

„Spomenska knjiga v Kruljačevej gostilni“.

Lično vezana, nekoliko že obrabljena knjiga leži pred pred menoj. Na prvi strani ima lepo sliko, obokano klet, v kateri se objemljeta Hrvat in Kranjec, v prisotnosti trebušnatih sodov, katerih jeden ima napis „Sotla“, drugi pa „Kulpa“. Vsak ima kupico v roci in nekako vesela sta že, kajti srbé jih že podplati, oba sta že malce poskočna.

Slika, rekel sem, je lepa, a ni brez hib. Umetnik napravil je namreč sodom vratica odprta, sodi so torej prazni, kar je za vinske brate vsekako žalostna perspektiva. Utegnilo bi se ugovarjati še kaj drugzega, a na drugej strani popravil se je naš umetnik, naslikal nam je Jakoba Kruljača, kakeršen je bil, dokler mu ni dne 30. oktobra 1888 nemila smrt rekla: „Jakob komm' her!“

Pokojni Kruljač gleda mi nasproti s poštenim obličjem svojim in z uprav očetovskimi stihii:

Mojek ko otac čem ja skrbeti,
Da pri kozarcih vinca domačga
Hrvatí, Slovenci se pobratili
Veseli pili v mojoj kleti.

Uzajemnost mej Slovenci in Hrvati, ki jo je hišni gospodar napisal spominski knjigi na čelo, ponavlja se še mnogokrat v srečnih in nesrečnih stihiih. Velikošolci hrvatski in slovenski, zahajajoči v gostilno Kruljačevo, zabeleževali so v svoji mladeniški naudušenosti in iskrenosti svoja srčna čustva, različna po temperamentu po hipnem razpoloženji in celo po fakultétah. Takoj mej prvimi nahajam medicinca, ki je zapisal krilate besede:

Najboljša medicina
Kozar'c Kruljačev'ga je vina.

Drug medicinac je bolj za kontemplativno pijačo, kajti napisal je:

Ko imel večno bi živeti
In bi voliti smel si kraj:
Izvolil bi si pravi raj
Nikjer drugej — ko v Tvojej kleti.

Tretji na vrsti pa je melanholik, črnogled, kartuzijanec slovenski. Niti Kruljačevo vino ga ni osokolilo,

vsaj dotični večer ne. V svojem svetobolji — vem da sicer ni tak — zapisal je z različnimi črkami:

„In gaudio et in dolori
Memento mori!“

Prihodnji gostje so že veselejši, ravna se po geslu „Carpe diem!“ Prvi peva:

Oj klet! ti zbrala si nas večkrat vinske brate,
Z veseljem vedno bodem mislil náte.

Za njim oglasi se umetnik, ki je naslikal podobi na prvih dveh straneh:

Jasno življenje umetnost rodi,
Temno obupnost nam vince vedri.

Za njima pa se oglasi brat Hrvat:

Haj, ja poznam raj!
Znate li, gdje je taj?
Kruljačeva klet
Otvora ti sviet.
Raja ljepši, sladji raja
Što te vinom, ah napaja
I sa srećom bajnom spaja,
Pa ti nudi taj
Raja ljepši raj.

Za njim pa se oglasi cela vrsta Hrvatov. Jeden peva:

Zemljak još svaki, koji je došo iz rodne Ti zemlje
Našó je u Tebe uvijek: Hrvatsku kapljicu „liek“.

Drugi pa uči:

Istina što je: lijepo, što dobro
O tom pri vinu razmišljaj pobro!

Tretji:

Vince grije krvcu,
Krvca ide k' srdcu,
Srdce ljubav čuti
Ljubav za dom budi.

Četrti pa je izvesten realist, kajti zapisal je:

Bože živi narod, dom i prijatelje
Sve uz vino, svinjetinu i kiselo zelje!

Razven slovanskega juga zastopan je tudi sever in češki brat peva:

Zpěvem k srci, srdcem k vlasti
At' nas nese všeslovanska krev!

njegova drugova pa sta zapisala:

At' žije vino, vino a zpěv
Vinem a písni mladí se krev!

drugi pa:

Milujme se, a nedejme se bratři Slovane!

Mej te domoljubne stihe zadoni nam pa hkratu elegična struna nekega velikošolca, ki na velikonočno nedeljo žalosten vzdihla:

Žalostna, komu neznana je resnica, da sem suh,
Ves moj d'nar, k' je bil v aržet', res je zdaj že ratov duh;
Žvenketanje „cvancgar“ v žepu več ne sliši moj posluh,
In vsak, kogar bi „napumpal“, vsak se dela ko b' bil gluha.

Temu otožnemu pevcu nasproti oglašča se drugi, ki je pravi „Gegenstück“. On peva:

Prišlo nas je pet,
Odhajalo deset,
Vsak vodil je prijateljico:
Prav „eno fletno merkuco“.

Pri vinu kažejo se temperamenti najbolje, kajti kakor pregovor pravi: „Vino vse iz sebe vrže“. Zato nahajamo v spominski kujigi cvetke radosti in resnobe, poleg šale tudi ozbiljnost.

Jeden gost izraža svoje duševno stanje z besedami:

Bog poživi Jakoba Kruljača!
Kdor več pije ga, ta več ga plača!

drugi pa si pritrdi očala na nos in resno prigovarja tovarišem, rekoč:

Beseda govorjena
Tu o vzajemnosti
Hrvatski i slovenski
Naj z „mačkom“ ne vzpuhti!
Nesimo mar jo v zadnjo vas
Da — „in vino veritas“!

(Konec prih.)

Že ga je imel v vreči!

A strije zajec je vendar vrečo preglodal!

Naročnikom svojim

najljudneje naznanjamo, da nam je vse jedno, se li naročnina plača s starimi ali pa z novimi goldinarskimi bankovci.

Le veliko jih bodi!

Uredništvo „Brusovo“.

Premišljevanja zmernega domoljuba, ki je čital „Domoljuba“ št. 14.

„Končane so večinoma volitve v deželne zборе; vršile so se z različnim vspehom. V Istri smemo ž njimi biti zadovoljni.“ Zakaj zadovoljni? Ali bi ne bili ravno tako lahko zadovoljni tudi na Kranjskem, ko bi ne bilo Kalanovcev. Med istrskimi poslanci so gotovo možje, ki so po krvi in duhu prav podobni nam „Narodovcem“. Liberalni so kakor mi, samo da so lepo tiho o svojem liberalizmu, ker jih nobeden ne draži in ker nimajo časnika, ki bi jih spreobračal, kakor imamo Kranjci „Slovenca“ in njegovega sina. Tudi liberalni Slovenci bi ne glodali duhovnikov, ko bi ne bila prišla prav od duhovnikov parola: „moštvo na krov“! kajti brez boja ni zmage. Tudi možje „Narodove“ stranke so se dali voliti pod starim našim geslom: „Vse za vero, dom, cesarja“. Tudi „Narodovi“ pristaši so v deželnem zboru mirno delovali za konservativno stvar in pozabljali na svoj liberalizem in to že iz ljubezni do naroda, za katerega se zamore samo v jedinosti kaj uspešnega storiti. Zdaj seve, da bo drugače. Pritisek napravi protitisek. Pala je že in bo še pala od njihove strani marsikaka ostra beseda in če bo boj hud, prišlo bo celo do nasprotnega ravnanja, česar bi ne bilo, ako bi ne bilo boja.

Prav tako je, kakor v kaki župniji. Če duhovnik začne na vse kriplje bobnati zoper svoje brezverce ter jih po imenu, ali pa hišo za hišo obirati, znabiti še celo z lece, ker so njemu nasprotni, ne bo ne le nikogar spreobrnil, ampak nekaj takih, ki so bili njemu poprej še dosti prijazni, odvrnil, nasprotnike svoje pa razjari, da mu vračajo udarec za udarcem in še kaj po vrhu. Marsikateri duhovnik se je že prepričal, da s svojo odločnostjo ni župe pokatoličil, ampak razdejal in napravil iz nje pravo zlodejčevo gnezdo razpora in osobnega sovražstva. Nastopil je po modrem spoznanju drugo pot. Delal je vneto za sveto stvar in izvrševal vestno svoj poklic, toda opustil je osobno pikanje in glej! kmalu je v istini vsa župa za njim, ljubi mir je zavlada, nasprotniki so utihnili sovražstvo se poleglo in še celo taki, ki so prej najbolj zoper njega kričali, radi poslušajo zdaj njegov glas v cerkvi in na volišči. Kar velja za jedno župnijo, to mora veljati za vso deželo Kranjsko. Takih mislij je bil rajni knez in škof Pogačar. Prav zaradi tega se je vzdignila zoper njega stranka duhovnikov, ki ni bila jedina s svojim škofom in želela še boja, navzlic temu, da je prejela 2 leti poprej dovolj globoke rane. Z modro previdnostjo je znal vladika paralizirati brezvspešne naskoke, dobro vedoč, da to ne gre evangelistom miru. In glejte čudo! prav general bivše bojevite duhovske stranke je zdaj prvi zagovarjalec blagih Pogačarjevih idej. Ker on ve, da ga zato ne čaka knežja milost, ampak le velika nemilost duhovskih odločnikov, tedaj ste morali pač le dolgoletna skušnjava in nekoliko daljše obzorje pripraviti ga do tega prepričanja. In za Klunom ne stoji duhovnikov malo. V Kranji na volišči jih je bilo ravno polovica in nadejati se je po pravici, da jih bo pristopilo tem več, čem bolj se bode ljudem začelo gnjusiti prazno kavsanje in lasanje. Nastopiti morajo časi, ko se bodo liberalni Levstiki spreobračali po receptu znanena, častivrednega patra frančiškana v Ljubljani, če tudi pri učenju glagolice, ne pa z betom v roci, kakor ukazujejo Mahnič. Tako razvijaj krepko se zastava vaša!

Oj groza, kako vihti „Domoljub“ svoj bet nad Mladočehi! Mladi neso zmagali pri volitvah radi tega, ker so bolj brezverski, kakor Staročehi, ampak zato, ker bolj

trdno stoje na narodnem stališču in branijo bolj žilavo narodu obstanek. Siti so Čehi postali pitanja s praznimi obljubami, katere so jim — kakor tudi nam Slovencem — z Dunaja nosili „stari“ poslanci, med tem ko so se na ministrov ukaz krčile šole in kratile narodne pravice. Napačno je, če se to, kar skrajni pristaš kake stranke na svojo roko stori ali izreče, brž pripisuje celi stranki.

Res je, da so Mladočehi zoper versko šolo. Vzroki, da se pobija Liechtensteinov predlog, so znabiti isti, kakor na Slovenskem: ne toliko strah pred vero, kakor strah, da bodo s tem predlogom slovanske šole prišle v pest nemškimi šolskim oblastvom in posebno pri učiteljih neopravičeni strah, da bi vsled zavisnosti od duhovščine zopet v župnijskem dvorcu morali juho nositi na mizo. Da se nekateri — a ne vsi — Mladočehi nagibljejo k temu, da bi prestopili v rusko cerkev, je mogoče in če bi res tako radi, saj to tudi po postavi lahko store danes in ni treba čakati na jutri, torej če so to tisti, ki so v Pariz poslali zastopnike pozdravljat stoletni spomin francoske prekucije, tedaj pravi framasoni (?), imamo se katoliki tega le veseliti in nikakor jim ne očitati, kajti pala bo od katoliškega debela suha vejica, mladi brezverski črv se bo pa zajedel v veje in deblo drevesa ruskega ter pomagal nam uničiti *toliko sovraženo rusko razkolništvo*. Menim pa, da se ne motim, če rečem, da v pravoslavje nikogar ne vleče misel, da bi bila ruska cerkev boljša kot katoliška, ampak če to žele, lahko se reče, da so prenapetih želja po slovanski vzajemnosti, a opravičiti se dajo s tem, da imajo za to vzajemnost bojevati se s svojci tacega kalibra, ki jemlje ljudem celo ruske slovnicice in jih nosijo na stranišča. Pritisek napravi pretisek. In ali se ni že mnogokrat zgodilo, da se je čula kaka sodba v političnih vprašanjih? Ali ni taka sodba zadela tudi škofa Strossmayerja celo javno? In vendar, ves katoliški svet s sv. očetom s kardinali vred temu še vernemu škofu poje hvalo in slavo. Le Ogrom je trn v peti, ker je Slovan.

Vrnimo se zopet k našim razmeram. Zares, vroče so bile volilne borbe na Kranjskem.

To vročino je najbolj občutil g. Kalan, ko je v največji vročini romal od vasi do vasi in lovil glasove za se, ko je nosil in nosil na pošto pisma na razne nekdanje prijatelje in komaj ga je nekoliko ohladil dan volitve, ko je po hudi vročini najedenkrat postalo hladno, mrzlo, in to opoldne v meseci juliji. Vročina bi ga obdala zdaj le še, če bi premislil svojo logiko in svoje ravnanje. Kandidoval je mesto odstopivšega B. Moharja.

Vedel je pa pred volitvijo, da so vsi možje do zadnjega jedini v tem, da si bodo na „Mohorjevo“ mesto izbrali „Fortunata“ — Deteljo! O ti samovoljni centralni volilni odbor, kaj ti počenjaš brez vednosti ljudstva! In to ljudstvo obstoji iz celih šestih mož. Toliko jih je namreč glasove dalo g. Kalanu mesto g. Deteli in to šele potem, ko so videli, da sta Detela in Klun že gotova, ker niso marali pustiti starega poslanca Kluna, pa tudi ne zameriti se nadležnim Kalanovim agitatorjem, ki so jih vjeli za besedo in grozili z jezo. Teh 6 gladih — med katerimi je tudi g. učitelj Jos. Levičnik, kateri je pa sam, in še nekaj drugih, ki so volili g. Kalana, rekel, da ni volil po svojem prepričanju in se tedaj na Stari pošti veselil Klun-Detelove zmage — je tedaj volilo gg. Kalana in Kluna in samo teh 6 glasov je v resnici dobil, ker pravi, da je kandidoval mesto odstopivšega g. Moharja. A zmagal bi bil rad tudi mesto g. Kluna. To je kazal črni žolč, ki je brizgal od Kalanovcev z bombami obrekovanja zoper častitega vodjo

klerikalne stranke. Oba poslanca Klun in Detelja sta se vedno bojevala pod zastavo, na kateri stoje zapisane besede: vse za vero, dom, cesarja in tedaj je preprirov in bojov v kranjsko-loško-trziškem okraju kriv le tisti, ki je roval zoper nju, to je Kalan. Vprašam le, kdo je rušil disciplino? Jedinu mogoči odgovor je: g. Kalan. A dosti o tem, preostudno je.

Kar se tiče Ljubljanske volitve je pač tudi meni žal, da je propadel delalni g. dr. Mosche. Njega in Hribarja bi rad videl v prihodnjem deželnem zboru. Vendar če kdo, ne more jeziti se nad g. Hribarjem, da je „kar čez noč splezal na konja“ se to najmanj more jeziti g. Kalan, ki je prvi začel plezati na kandidatskega konja, pa mu je spodletelo in bi bil gotovo rad splezal tudi v v Ljubljani, ko bi „Sirec“ ne bil previsok.

Ko je nemilosrdni Kalan še jedenkrat pogrel znani „izvrg človeštva“, kateri izraz se je že na vse načine zlorabil, *ne da bi bilo dovoljeno opravičevanje* in o katerem vsak trezen človek vé, da se ni tiskal namenoma, ampak le vsled pomote na primer ravno tako, kakor ima Kalan baš v 14. številki „človeške izmečke“, skrije se naposled gosp. Kalan lepo za mitro knezoškofa Ljubljanskega in zavaruje še njega pred „Narodovimi“ napadi. Zadeva škofova je morala priti v javnost, ker, če se kdo v politiko meša, sme se vsak brez razločka potegniti pred politično sodišče. Zato so časniki že trgali politikujoče škofe brez ozira na njih dostojanstvo in jih še bodo, če bodo delali politiko zoper večino svojega ljudstva.

Tembolj nas torej veseli, če je naš vladika čista duša in če še nikdar ni pozabil, da ima med svojimi ovčicami 95% slovenskih. Kako naivno se tedaj glasi, če za cesarjem, papežem in škofom prilezejo „z blatom okidani zavedni katoliški možje, posebno duhovniki“ in dejal bi, prav posebno Kalan in Karlin. O, koliko je ostudne, nenravne gnojnice v ti ostudni čestilakomnosti, v tem hrepenenju po prostovoljnem mučeništvu!

Da se v ljudstvu omaje spoštovanje do cerkvene oblasti; če se črni kolar bije z rudečim, menda ni treba dokazov. Po tej poti se ne bo dosegel zaželeni mir, ker to neso pošteni pripomočki. Tudi ne bo miru, ako se bodo samo „po verskih nazorih v prihodnje delile stranke na Kranjskem“. Mir je mogoč le tedaj, ako se zopet Slovenci združimo pod staro zastavo, da hočemo delovati za vero, dom, cesarja, in ako bomo medsebojne razprtije poravnavali z dostojnimi opomini, vse bo pa pokrivala „caritas“.

Poslednjič g. Kalan dvigne kadilnico in proslavlja svojo pohlevnost in dobrodušnost nasproti učiteljstvu.

Če že z g. Kalanom v tako lepi slogi delujejo učitelji za versko pravno vzgojo, koliko lepša je še le sloga med učitelji in drugimi duhovniki, ki so manj srboriti, kakor g. Kalan. In tedaj bi bila v Slovencih nova šolska postava čisto nepotrebna, ker bi znala kaj skaziti lepo soglasje. Da je pa Kalanovo soglasje bilo precej borno, se kaže iz tega, da so mu bili celo imenovani učitelji pri volitvi nasprotni: jeden mu je kot volilni mož hrbet pokazal, drugi je še celo s precejšnjim uspehom agitoval zoper njega.

—e—

Kakšen razloček je mej poslancem Detelo in kapelanom Kalanom?

Poslanec Detela bil je volilcem *nad vse*, kapelan Kalan pa *pod nič*.

Izidorja Muzloviča premišljevanje.

„Živemu človeku se vse primeri, mrtvemu pa jama“, tako uči narodni pregovor. In po tem pregovoru je menda prišlo, da se je neki „na balzaku“ sedeči „palček“ zakadil celo v mojo malenkost. „Palček“ v „Slovincih“ sploh ni posebno običajen, v „Slovinci“ pa je zlezal v podlistek, kjer se ziblje „na balzaku“, ali pa morda tudi le na trdi klopi. Saj palčki duševno neso posebno obdarovani, da pa tudi „Slovenčev“ palček ni izjema v tem oziru, kaže njegova opazka o „zagrizenih kapelanih“, katerej dostavlja stik:

„Es ist eine alte Geschichte,
Doch bleibt sie immer neu!“

Kar se tiče tega stika, treba opomniti, da Heine ni pel „immer neu“, ampak „ewig neu“. Palček je torej že nekoliko patvoril poezije Heinejeve. Drugič pa tudi ni res, da bi bila stvar, kolikor se tiče kapelanov „eine alte Geschichte“. To je vse kaj novega, jedva par mesecev staro. Pred leti, kaj pravim pred leti? Pred meseci, še o tem nihče niti sanjal ni. Zagrizenost kapelanov Ljubljanskih in nekaterih po deželi je še jako mlada, kajti še koncem preteklega leta in celo letos še, videli smo kapelane v svoji družbi in to celó po dvanajsti uri po noči. Takrat še neso bili zagrizeni.

„Palček na balzaku“ očita našemu sotrudniku, da je nesrečen fizijognom in moj pravi učenec. A to očitjanje je jako jalovo. Naš sotrudnik je jako dobro proučil Lavatrovo knjigo o fizijognomijah („o fizijognomiji“ seveda ne) in jako živo se spominja izvrstnih risarij Lavatrovih, kakor se iz preproste žabe polagoma nariše obličje človeško. Fizijognomijo Kalanovo pogodil je dne 4. julija do zadnje pičice. Kislo se je držal Kalan in malo je mankalo, da ni kričal: „Kupite jesiha, hudega!“ Kar se pa Lavatrovih žabjih fizijognomij tiče, spominjal se je Kalana in znane žabe v basni, ki se je napihovala in napihovala, naposled pa razpočila.

Tudi gledé „kapelanokracije“ ni imel „palček“ prave sreče, zgrešil je naslov. To besedo rabil je prvi „Laibacher Wochenblatt“, na katerega si pa „palček“ v zavesti svoje ničevosti niti upal ni. Morebiti pa tudi slavnega urednika Müllerja zaradi tega ni hotel žaliti, ker je v predzadnji številki dokazoval, da je letos zató tako malo tujcev v Ljubljani, ker je bil deželni poslanec izvoljen gospod Ivan Hribar.

Z isto logiko bi se pač smelo trditi, da tujcev, ki so pa letos deloma izostali po vsem Gorenjskem in Ko-

roškem, zaradi tega tudi v Ljubljano ni, ker nečejo čitati tako neslanih listkov.

Sicer se pa „Slovenčev“ palček, kakor je malenkosten, sme ponašati, da je pravi učenec Mahničev. Kakor Mahnič, tako je tudi „palček“ zavihtel sulico svojo nad čitalnice in bralna društva „s plesnimi venčki, z restavrancijo, kjer se ne samo bere in politikuje, ampak tudi pleše in pije“. Mahničovo seme palo je na gnojna tla, žal, da „palček“ ne pove, kako si on sam ubija čas. Jaz si ga mislim da vina ne more videti — v kozarci, da se marveč, kadar pije, nazaj drži. In ker vender ne gre, da bi javno plesal, zapleše zdaj pa zdaj mej štirimi stenami, kadar pa tega ni, pomaga pa tarok. Vsak po svoje, kajti za kožo smo vsi krvavi.

Zeló me je obradostilo, da smo v „palčku“ dobili novega statistika. Potreben nam je bil, kakor ribi voda. Kdo bi sicer sešteval, kolikrat je bil ta ali oni kapelan v „Brusu“ imenovan? Jaz sam tega nisem vedel. Sedaj pa čitam, da imata Mahnič in urednik Žitnik isto nesrečno številko 13, Karlin pa številko 7. Same židovske številke! „Številke govore!“ Kako govore jezuitske številke, tega si niti misliti ne upam. Kar mrazi me.

„Palček“ je pa pri vsej svojej malenkosti velik virtuoz v neresnici. Širokousti namreč o psovkah na slovensko duhovščino. Palček! gani se s svojega „balzaka“ in povej: Kdaj in kje so bile tiskane psovke na slovensko duhovščino. Vem da tega pri svojih malih možganih ne zmoreš, kajti Ti svoje proste ure uporabljaš v to, da primerjaš „Rogača“ izza 1886. l. s prvo številko „Brusovo“. Srečni palček! Drugi ljudje nemajo časa v take namene.

Jaz se divim tolikej temeljitosti in kličem: Blagor ti Slovenija, ki imaš tako korenitega statistika! Jaz sam še nesem utegnil čitati dotični številki „Rogačevo“ in „Brusovo“, a to pa vem, da bi kaj tacega še ne bilo v nebo kričeč greh. V „Slovinci“ čitam dan za dnevom dovtipe, ukradene iz listov, ki so izšli jedva pred osmimi dnevi, čitam celo notice iz konfiskovanih časopisov. Da bi mi pri „Brusu“ morali poznati vse smešnice, tiskane pred štirimi leti, to je po tem takem preveč.

Ker ima „palček“ precej ozko obzorje, povem mu v tem oziru še nekaj: Notica „o najbolj mrzlem kraju“, o mestu Vrhojansk v Sibiriji straši že kacih 10 let po raznih listih, ponavlja se leto za letom, tudi „Slovenec“ jo je že parkrat priobčil. A to ni nič čudnega, saj ga ni človeka, ki bi mogel obdržati vse notice v spominu. Jediní „palček“ je srečna izjema.

Zaključil je pa „palček“ svoj spis s besedami: Če se psu na rep stopi, zacvili“. Jaz ne trdim, da bi bil gospod „palček“ pes, tudi ne mislim, da sem mu baš na rep stopil, a cvilil je v svojem listku hudo, prav hudo. Cviljenja pa mu tudi nikakor ne zavidam, celó veselilo me bode, ako zopet prav temeljito zacvili.

Zastavica.

A. ide k oknu in ves zamišljen gleda na ulico.

B. pride za njim in mu potrka na rame, rekoč:

Ti si moj oče, jaz pa nisem Tvoj sin.

Kdo je bil to?

(Rešitev na 121. strani).

Razni izreki ob raznih prilikah.

„Rožic ne bom trgala,
Da bi vence spleatala . . .“

rekla je gospa Berta pl. Schn . . . . ., ko je bila v Šiški obsojena na jeden goldinar globe, eventualno šest ur zapora.

„Fustite male k meni!“ vzdihnil je diurnist Pero-prask, zagledavši prvi novi goldinar.

„Hitrost ni nikoli pridna“ vskliknil je mestni magistrat Ljubljanski, ko bi se bila imela otvoriti mestna branilnica.

„Svoji k svojim!“ kričali so poslanci v zbornici španjski, ko so drug po drugem udrihali s pristnimi španjskimi „štaberli“.

„Zakaj je veselje tako kratko?“ zaječal je kapelan Kalan v gostilni „Pri jelenu“, ko je njegovo kandidaturo zadel tako žalosten konec.

„Kdor zna, pa zna!“ bahal je biciklist Schillinger, ko je nedavno na Nemškem trgu povozil par žensk in par otrok.

Kakšen je Boulanger?

(Polijsko ravnateljstvo „Brusovo“ izdalo je naslednji „Steckbrief“.)

Ime: Boulanger, (pek), ki pa ne bode nič do-brega spekel.

Porojen: Za vse hudobije.

Starost: Je veliko stareji, nego mu je drago.

Posel: Izdavanje napihnjenih manifestov.

Lasje: Nima niti jednega poštenega na glavi.

Oči: Škilijo po francoskem prestolu.

Čelo: Drzno.

Roke: Že davno niso čiste Prste ima dolge.

Govori: Vse, samo resnice ne.

Posebna znamenja: Ima barvane lase in se na ženske kar trese.

Kakšen razloček je mej repetirkami in davki?

Kaliber pri repetirkah je vedno ožji, luknja v žepu davkoplačevalca pa vedno širša.

Janko: Povej mi, kaj je malenkost?

Stanko: I kaj? *Nov goldinar.*

Koncem šolskega leta.

— Hotel sem se peljati z brzovlakom domov, a s takim spričevalom v žepu pridem še z lokalnim vlakom prezgodaj k očetu.

A-hacelj: Vesta li, kje je meja mej Nemčijo in Italijo?

B-hacelj: No, to pač ni nič posebnega. Meja mej Nemčijo in Italijo je na Brennerji!

A-hacelj: Ne boš! Bližje, bližje!

C-hacelj: A-ha! Jaz pa vem. Na Koroškem, na postaji Ponteba, nemški Pontafel.

A-hacelj: Nekaj je, pa še ne pravo. Bližje, bližje!

B-hacelj in *C-hacelj:* Bližje, bližje? Kje vraga neki?

A-hacelj: Kje? Na Viči pri mostu. Takraj mosta zapisano je namreč še „Essigspritfabrik“, onkraj mosta pa „Fabrica d' acetto“.

Kakšen bodi Slovenec

(da bode gotovim krogom ngajal.)

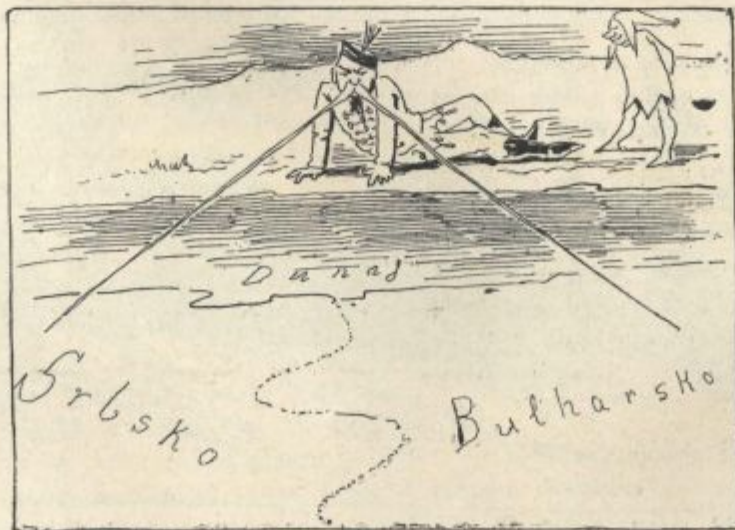
Slovenec bodi kakor kokoš, ki pridno jajca leže, a vender ne kakor kokoš, ki mnogo kokodaka.

Slovenec bodi priden kaker čebela, a vender ne kakor čebela, da bi koga pičil.

Slovenec bodi, kakor knjiga ki se tiska in veže, pa vender ne kakor knjiga, ki vse odkrito pove.

Slovenec bodi kakor limona, ki se izžema do zadnje kaplje, a vender ne kakor limona, da bi delal kisel obraz.

Tako bi mu bilo po godu!

A nevarnost je, da si brke posmodi, začelo je tamkaj doli zopet tleti!

K slovenski ravnopravnosti.

Ces. kr. okrajno glavarstvo v Mariboru izdalo je dne 11. maja 1889 nasledjo naredbo:

Nr. 11621.

An

alle Gemeinden des Gerichtsbezirkes

St. Leonhard und Marburg linkes Draufer.

Wegen des Auftauchens einer gefährlichen Zigeunerbande ordne ich eine durchstreifung des ganzen Gemeindegebietes für Samstag den 18. Mai l. J. an.

Die Streifung hat um 5 Uhr morgens zu beginnen. Die k. k. Gendarmerie wird zur Ueberwachung und Unterstützung der Streifung angewiesen.

Dieser Erlass ergeht an alle Gemeinden des dortigen Gerichtsbezirkes. Im Aufgreifungsfalle sind die Zigeuner den betreffenden k. k. Bezirksgerichte zu übergeben.

Gegen Gemeindevorsteher welche diesem Erlasse nicht nachkommen sollten, müsste strafweise vorgegangen werden.

Marburg am 11. Mai 1889.

Der k. k. Statthaltereirath

Hein m. p.

Prihaja se v nekaterih občinah cikanski trop je nevarni. Ukazujem zategadelj, naj se obhaja soboto dne 18. t. m. preiskavanje v celi tamošnji občini.

Preiskavanje naj se začne ob 5. predpoldnem. C. k. žandarske postaje bodo nadzorovale in podpirale preiskavanje.

Vse občine tamošnjega sodniškega okraja dobijo tisto naročilo. Cikani, če se bi prijeli naj se dotični c. k. okrajni sodnji oddajo.

Proti županih kateri ne bi vstregli temu ukazu se bi moralo postopati po postavnah kazenskah odločbach.

(v Maribora, dne 11. majneka 1889.)

C. kr. namest. svetovalec

Hein l. r.

Vprašanje in odgovor.

Kdaj bode gotova nemška „Tonhalle“ na gledališkem pogorišču?

Do tedaj že, ko bode mestna hranilnica Ljubljanska odprta.

Iz Šoštanja. Nemčurska olikanost! Kakor že znano, sta v Šoštanji dva pevski zbora, slovenski in nemški. Jediní razloček med tema je ta, da slovenski čitalnični pevski zbor procvita ter lepo napreduje, dočim je nemški „Liederkranz“ samo le še na papirji. Liederkranz na smrtni postelji zdihuje proseč medicine, a kakor se nam dozdeva — zaman. To raznetilo je naše mogotce takó, da sami ne vedó, kaj storiti in se same jeze pené. V dokaz temu naših olikancev najnovejši čin, kojega tukaj z največjim veseljem zabeležimo.

V sredo, dne 31. julija zvečer sedelo nas je nekaj čitalničnih pevcev po pevski vaji v tik ceste ležečem vrtu g. Goloba, kjer smo se s prepevanjem domačih pesnij prav dobro imeli. Najedenkrat slišimo v svoje začudenje na cesti konkurenta. Bil je nemreč neki kolesar ki se je začel med tem, ko smo mi na vrtu peli, na cesti tik vrta gor in dol voziti ter s svojim kolesarskim zvoncem neprenehoma tako zvoniti, da sploh dvomimo ako še je danes ovi zvonec za rabo.

Kdo je bil ta kolesar?

Nihče drugi nego neki še precej mlad gospodič z imenom „Muki“ ali kakor se je sedaj po najnovejši modi prelevil „Hanns“ predsednik „Liederkranza“. S tem otročjim činom dokazal je torej svojo olikanost, koja je pač popolnoma vspretna z ono navadnih delavcev. S tem pomagal je svojej stranki še do večje slave, h kateri mu tukaj iz vsega srca čestitamo. Da, navzlic temu, da se je v „Honza“ prekrstil in se neki jezi, ako ga kdo „Muki“ zove, pokazal je s tem svojim činom sijajno, da je še vedno in tudi ostane „Muki“, kolikor ga je, od nog do glave. — Ja der gebildet sein wollende Muki!

Pritožba.

Od znanega narodnjaka dobili smo naslednjo pritožbo:

Kadar sem še naročil knjig (in to s slovenskim dopisom slovenskih knjig) pri Kleinmayru in Bambergu, vselej mi jih je doposlala ta tvrdka pod nemškim naslovom. Ne vem, bi li bilo bolje čuditi se smelosti imenovane tvrdke ali nje nejasnim pojmom o pristojnosti.

Ni nemogoče, da bode

v slučaju vojne Rusija res — osamljena.

Tržičani so še vedno isti.

Nedavno prišla je tolpa Tržičanov v Lesce v gostilnico gospe Vuhrejeve, kjer sta že sedela dva narodnjaka. Dokler sta bila prisotna poslednja dva, govorili so le natihoma. Stoprav potem, ko sta narodnjaka odšla, dobili so zopet nekoliko duška in jeden izmej njih vskliknil je vesel: *Jetzt ist die Luft rein, die Russen sind fort.*

Mej rečenimi Tržičani bil je tudi pristen pragerman, Oton Homan iz Radovljice, ki sicer prav rad slovenski govori kadar laško olje prodaja in dvakrajcarske smodke.

Iz Radovljice

čital se bode izvestno popravek o neki eksekutivno prodani kravi, ki je tem povodom prišla v „cajtenge“.

Stvar je taka, da je vse res. Posestnik Cvenkelj, jako premožen in prebrisan kmet iz Ljubnega je vse točno plačal. Pobotnico pa je še le tedaj pokazal, ko je krava že bila prodana. Kravo kupil je njegov hlapec.

Davčni urad izgovarja se s tem, da Cvenkelj pobotnice ni o pravem času pokazal in sklepa iz tega, ker je hlapec kravo kupil, da je le Cvenkelj kriv, ne pa davčni urad, ki je dotično vsoto napačno zabeležil.

Resnici na ljubo in zaradi §. 19 tisk. zak. prosim, da ta popravek o dopisu, katerega priobčili niste, natisnete v prvi številki „Brusovi.“

Janez Krtanez.

A-hacelj: Ti, B-hacelj, to je danes veselje v župnem dvorci na Igu! Tako izbrane družbe pač še ni videl ondotni župni dvorec.

B-hacelj: To pa to. Pa veš kaj, prijatelj, kake „plehmusik“ bi bilo pa vender treba pri takej slavnosti.

C-hacelj: Čemu, — B-hacelj — čemu? Ali ni mar v župnijskem stolpu črez 50 stotov lepo donečega brona visokočast. g. župniku *ižanskemu* na razpolaganje — **zastonj**?! „Plehmusik“ pa požre nekaj srebra! —

A-hacelj: Čujta, čujta! Kot navlaš so začeli zopet razbijati z zvonovi. In še kako! Noter sem na Lavrico in še v gostilno se sliši. Pač mislijo, da še le solnce vzhaja, ko je vender že zdavnej odzvonilo „Ave Maria“.

B-hacelj: Poglejta no, kako drdrajo vozovi in vozíči! Vidita, té spremljajo ižanski zvonovi. Da bi pa ti gostje iz župnega dvorca ne bili, še misliti ni. —

C-hacelj: No, sedaj so se umirili. Gotovo so potemtakem vsi gostje odšli. Pa saj je že čas! Naj v miru počivajo!

A-B-C-hacelj: Kaj je to?! Že trda noč je skoro, pa še so začeli zvoniti. Saj menda vender ni strahov, da bi oni zvonili.

B-hacelj: Bržkone je ostal in se zakasnil kak gost ali gostovka, da se še važnejše reči pogovori z gospodom župnikom in sedaj morajo tudi tega zadnjega gosta zvonovi spremiti kot druge:

„Ljubi farani: Šnopsa ne!“

C-hacelj: E, vesta kaj; za té pa, ki tako pozno zvoné in potrkavajo, da z zvonovi spremljajo vsakojega gosta in gostovko, je pa šnops vender dober, jako dober!

A-B-hacelj: To, pa to! — živeli ižanski zvonovi!

S Šmarne gore

opazoval je „Slovenčev“ podlistkar volilno gibanje na Kranjskem. Ne vem, ali ga je bila udarila *kurja slepota*,

ali je pa nataknil *črna očala* na svoj nos, kajti *Nanosa* ni mogel zagledati, ker so se mej Nanos in listkarja, oziroma Šmarno goro *vsilili drugi hribi z visokimi grebeni*“.

Ker se ta silovita prememba nikjer drugej ni opazovala, je očitvidno, da je Slovenčev listkar imel svoj *„kritičen dan“*, ali da je bil, kakor bi rekli Štajerci *„kebrast“*.

Iz tega se daje tolmačiti, zakaj Nanosa videl ni in zakaj se mu je po nekod *vse črno* zdelo.

Paberki iz „Domoljuba“.

(14. št.)

V dopisu iz *Sečevega* pri Slatini nahaja se poleg stavkov *„Nemudoma so prišle občine skupaj*. Ker so pa bile na prašanja nepripravljene, odgovarjale so različno. Glavar jim je na srca govoril — — — —“ tudi še nastopni:

„Zato je poskrbel vrli prednik našega sedanjega župana, zato skrbi sedanji, ki je vreden svojega prednika, kateri sedaj županuje v *Sečovem*“.

Ljubi gospod Kalan, prosimo povejte nam, kdo je po teh vrsticah sedaj župan v Sečevem.

V dopisu z Dobrne se čita: „— — in sedaj 75letnemu starčku že od minole jeseni nagaja noga, katera ga je v mladosti kot mnogoletnega vojaka nosila po raznih krajih sveta“.

Tudi vidimo, da je starček že v mladosti bil *mногоleten* vojak in da ga je *jedna noga* nosila po svetu. Drugo nogo je najbrže za pečjo pustil.

Gosp. Kalan nam v istej številki tudi pove zanimivo novost: *„Našo hvaležnost zaslužijo tudi netopirji, ki z odprtim kljunom letajo po zraku*.

Netopir, kljun! hm, hm! Bog ve kaj si je hudomušni Kalan s tem mislil?

Telegrami „Brusu“:

Beligrad. Milan povrnil se je semkaj. Najbrže bi se rad prepričal koliko je v državnih blagajnicah drobiža.

Iz Budimpešte v Ljubljano. Ne umejem, čemu toliko hrupa zaradi Vaših volitev? Saj še nobenega ubili niste.

Janós Teremtete.

Borovnica. Od tukaj je odplavila voda 1000 voz šote. Srčna hvala uredništvu *„Slovenčevemu“*, ki je vso to šoto polovilo v svoje prostore! Čast komur čast!

Celje. *„Deutsche Wacht“* ima glede volitve v okoličnici *vodo v ustih*. To ni nič nenavadnega, ker je vedno močno vodéna. *„Slučaj“* je, da sedaj ni več v *„feuchtfröhlich-beschauliche Seligkeit. Gott helfe weiter!*

Rešitev zastavice:

B bila — hči.

Listnica uredništva.

Gosp. y. Brezimnih dopisov ne vsprejemamo.

Gosp. A. S. Naslov *„Mokropijotika“* bi še bil, drugo pa ne velja. Vsakdo pač ni Vinko Lapajne.

Gosp. L. K. Zaradi nas bodite brez skrbi. — Če možno prihodnjic.

Gosp. J. N. v L.: V takim slučaju se sme reči:

Stori dobro in je vrzi v morjé,
Gospod bode videl, ko riba bi ne.

Ženitvanska ponudba.

25 let stari uradnik z letnimi dohodki 1000 gld. želi se poročiti z gospodično 18 do 20 let staro, ki bi imela 2000 gld. premoženja. (17,1—2)

Ponudbe s sliko pošiljajo naj se pod naslovom „Uradnik“ upravnistvu tega lista.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki, krasno izdelana dobi se po 50 kr. v „NARODNI TISKARNI“.

Brata Eberl,

izdelovalca oijnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njihju strokō spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so oijnate barve v ploščevinastih puščah (Blecbbüchsen) v domačem lanenem oijnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 15—24)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na Mesnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zaogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, srajc, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kri, robcev, gamašen in drugih jednacij predmetov. (3 8—12)

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oijnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 8—12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstnega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr

ANTON STACUL,

trgovna z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mlekarske zadruge, Imperial, Neufchateler, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz najboljših tovaren.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 8—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{2}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{1}{10}$ litra 15 gld. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža računi se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetji.